

U babičky v obýváku – Boty mojí mámy

U babičky v obýváku visí tmavě modré botičky. Visí nad oknem na garyži a pozorují cvrkot.

L: Hele, proč tu vlastně visíme?

P: Protože nás sem asi pověsili, ne?

L: Ale proč?

P: Říkají, že jsme tady v muzeu.

L: V muzeu? To jsme jako staré?

P: Jasně, vždyť nám letos bude čtyřicet let, a to je pro boty vysoký věk.

L: Ahaaaa! A kdo nás vlastně nosil?

P: Koupili nás v malé prodejně obuvi pro paní učitelku, pak nás nosil pan programátor, a nakonec slečna matematicka.

L: No počkat, počkat, počkat! Vždyť ti lidé mají větší nohy, než jsme my!

P: Jenže oni nás nosili, ještě když byli malí a teprve se učili chodit.

L: Tak proto jsme takové okopané a ošmajdané.

P: To víš, když se děti učí chodit, tak jim to většinou moc nejde.

L: Tak hlavně, že se to tihle naučili. Pěkně jim to chodí životem. Teď mě napadlo, proč tu nejsou i ostatní boty, které nosili?

P: V ostatních určitě zažívali různá dobrodružství, ale my jsme byly PRVNÍ. U babičky v obýváku visí tmavě modré botičky. První, co nosila máma, strejda a teta. A mě napadá: „Mami? Kde jsou moje první boty?“

Jan Pilař (9 let)

ZŠ Stráž, okres Tachov